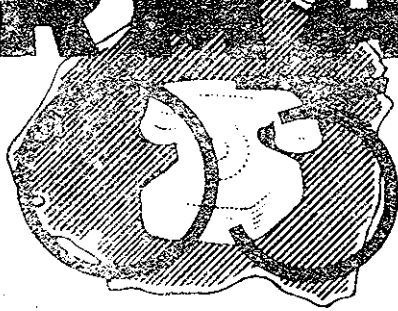


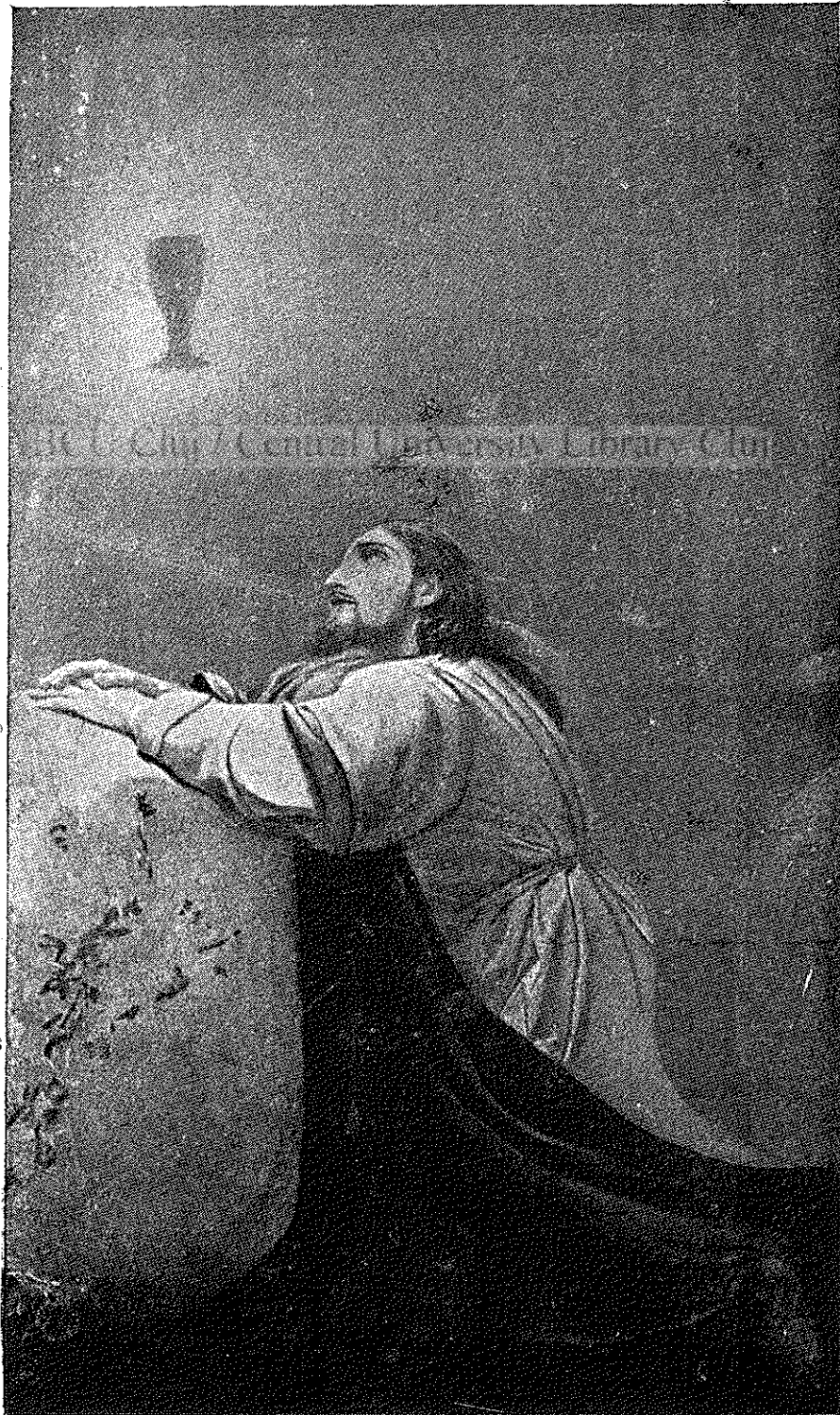
487578

# INFORMATIUNI INFORMATIUNI



Anul 1

Nr. 3



# TRIUMF

Fabrică de Săpun și Produse Chimice

BARBU I. POPESCU

București V Strada Foișor Nr. 149

Telefon 3.31-71

Reg. Com. 2355/942

## SUMAR:

Sărbătoarea cea Mare . . . . .	de Al. Gr. Piepteanu
Faptul cel Mare . . . . .	de Al. Lascarov-Moldovanu
Cea mai mică centrală automată . . . . .	de Ing. M. Constantinescu
Insemnătatea porturilor Dunărene pentru transporturile românești . . . . .	de Dr. Florin Codrescu Laurent al Fac. Drept din Paris
Căpitanul Savapol Justin din cavalerie . . . . .	de I. B.
Caisul Babei Angheluța (nuvelă) . . . . .	de Aurelia Vanghele
Credința, Moartea și Învierea . . . . .	de Petre Stroe
E Sărbătoare . . . . .	„ Octavian Goga
Domnișoara Pauline de Meulanie . . . . .	„ Tini Dumitrescu
Cronica sportivă . . . . .	„ Gh. Căstăntinescu-Grecu
Cronica Literară . . . . .	

*Războiul în Imagini*

Anul I, Nr. 3

Apare Lunar

Număr special de Paști

## ABONAMENTE ANUALE:

Funcționari S. A. R. de Telefoane  
Particulari

Lei 600  
„ 1500

Instituții, Societăți, Intreprinderi  
Sprijin

Lei 3000  
5000 și 10.000

# INFORMAȚIUNI 03

Organ Tehnic-Profesional, Literar, Cultural, Arta Sport

Redactor Responsabil: AL. GR. PIEPTEANU

Redacția și Administrația : București, Str. Rădiței 43, Sect. VI. Telef. 4.74.75

## Sărbătoarea cea mare

### ÎNVIEREA DOMNULUI

de Al. Gr. Piepteanu

Sărbătoarea cea mai mare a creștinătății, se prăznuște an de an dela Palat la colibă, dealungul secolelor și totuși în fiecare an este tot mai nouă și tot mai bine venită. Jertfa lui Isus Mântuitorul pentru salvarea neamului omenesc lasă dealungul vremurilor dăra de lumină cu care se îmbracă an după an sărbătoarea învierii. În goana vieții învierea Domnului este un popas. Un popas de reculegere, de cercetare, un îndemn de viață nouă, de ertare și de adâncă înțelegere.

Bucuria învierii reînspăștează credința noastră în Dumnezeuiasca jertfă. Isus a răbdat chinurile, bătăile, scupările și răstignirea. Prin Inviere El a ertat toate. A uitat pe cei cari L-au batjocorit fiind sigur că ei „nu știu ce fac”. A ertat pe cei ce L-au hulit, a ertat întreita lepădare a lui Petru și a deschis tuturor porțile largi ale Mântuirii.

Drumul lung și greu al crucii are la capăt lumina bucuriei mântuitoare. Pentru neamul românesc și creștinesc în care credința a fost totdeauna balsamul durerilor și prilejul bucuriilor, marea prăznuire ne arată învierea neamului nostru.

Credem acest lucru fiindcă am străbătut un șir al Golgotelor dealungul istoriei noastre.

Sărbătoarea cea mare a învierii Domnului să ne fie simbolul învierii neamului așa cum am dorit întotdeauna și cum au visat-o înaintașii noștri. — HRISTOS A INVIAT!

REVISTA „INFORMAȚIUNI 03”

Urează colaboratorilor, sprijinitorilor și tuturor cititorilor noștri SARBATORI FERICITE.

HRISTOS A INVIAT!

# FAPTUL CEL MARE

de Al. Lascarov-Moldovanu

Chinuită și pustie de păcate, omenirea aștepta, atunci, în îndepărtata vreme palestiniană, o veste mare și bună, care să schimbe de sus până jos conținutul spiritual al vieții, ajunsă la o desăvârșită descompunere.

Profeții își ajunseseră de veacuri sentința lor irecuzabilă: „Veți primi pe Mesia, care, pogorându-se în trup ca al vostru, va ridica păcatul lumii. Așteptați-L iar când va vani, urmați-L...”

Și așteptarea s'a isprăvit în clipa când în ieslea Betleemului — țara pâinii — s'a arătat pruncul divin, născut suprafiresc din pururi fecioară și sfânta Maică

Rumoalea cea mare a început să sguđue temelile morale ale lumii,

Vântul duhului nou a început a adia, suav și curățitor, aducător de alte zări sufletești, de alte idealuri umane — de altă finalitate a vieții omenești, deviată din rosturile ei dintr'un început, prin lucrarea diabolică a păcatului.

Pe urmă, Iisus Hristos — unso al lui Dumnezeu și deci Mântuitorul lumii, — El însuși „Dumnezeu adevărat” a început marele și fecundul vagabondaj palestinian.

Zi de zi, învățătura Lui se întindea ca o apă subterană, curată, purificatoare și impetuoasă, căreia nimic și nimeni nu mai putea să i-se pună în cale.

Cei trei ani de propovăduire stau în perspectiva celor aproape două mii de ani în urmă, ca un izvor de foc și de apă, din care își trag viață sufletească toate neamurile ce-au fost și ce sunt pe fața pământului nostru.

Că e foc și apă dumnezeiască, dovadă stă că, deosebit de cele omenești, cu cât mai mult luăm cu toții din ele, cu atât puterea și conținutul lor sporesc. Este apa cea vie — și focul cel curățitor, — care cu cât se „consumă” cu atât se „măresc”.

Pe urmă, a venit, a trebuit să vină Patima, cea care pentru noi toți a fost îndurată de Omul-Dumnezeu, tocmai pentru mântuirea noastră din păcat.

Popasurile de durere până la Cruce, sunt ipostazele operei de salvare a sufletului omeneesc pentru toate veacurile ce vor mai fi. Etapele drumului nostru spre desăvârșire. Grele — dar posibile — grele, dar purificatoare, — grele, dar îndumnezeitoare: întoarcerea la „chipul și asemănarea” noastră cu Creatorul. Dar trebuie să scriem aici ceva foarte însemnat, — deosebit de însemnat, fără de care totul este zădărnice.

Nici Nașterea cea luminoasă, — nici Propovăduirea minunată, — nici Patima cea plină de suferință, — nici chiar Crucificarea cea sublimă, — nici toate la un loc nu pot însemna luca mare pentru viață și mântuirea sufletului nostru, dacă nu primim, dimpreună cu ele,

și Faptul cel Mare: Dumnezeasca înviere a lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, El însuși Dumnezeu.

În adevăr de le primim pe toate, afară de Înviere, însemnează că nu credem că Iisus este Dumnezeu, și atunci toată învățătura Lui rămâne pe plan omeneesc, asemănătoare cu atâtea filosofii care, una câte una, au căzut în pulberea celor netrebnice, — fără să poată da sufletului omeneesc ceace el dorește ca supremă condiție de fericire, mântuirea lui, adică reîntoarcerea lui în beatificarea pierdută prin impuritatea putredă a păcatului.

Ceeace însemnează că, neprimind Învierea, subscriem la pierderea pe veci a mântuirii noastre spirituale. Dar nu numai atât. E simplu: dacă Iisus Hristos a înviat — vom învia și noi; Dacă El n'a înviat, nici noi nu vom învia. Ne-a spus-o și ne-o spune clar și ne-întrerupt Cartea învățăturii lui — și ne-o spune și logica omenească.

Prin întruparea Cuvântului, noi am fost puși în înalta stare de a tinde la semănarea cu Cel întrupat. Așa că învierea Lui poate fi învierea noastră. Și este — El însuși ne-o spune. A n'o primi, însemnează a limita absurd viața — și prin aceasta, a-i răpi orice lumină și orice posibilitate de dăinuire morală.

Cel ce poate fi sigur că totul se sfârșește la mormânt (și cine oare poate fi sigur de așa ceva?) — este dela început condamnat la sterilitatea morală și la o dăinuire a cărui absurditate va seca toate izvoarele vieții.

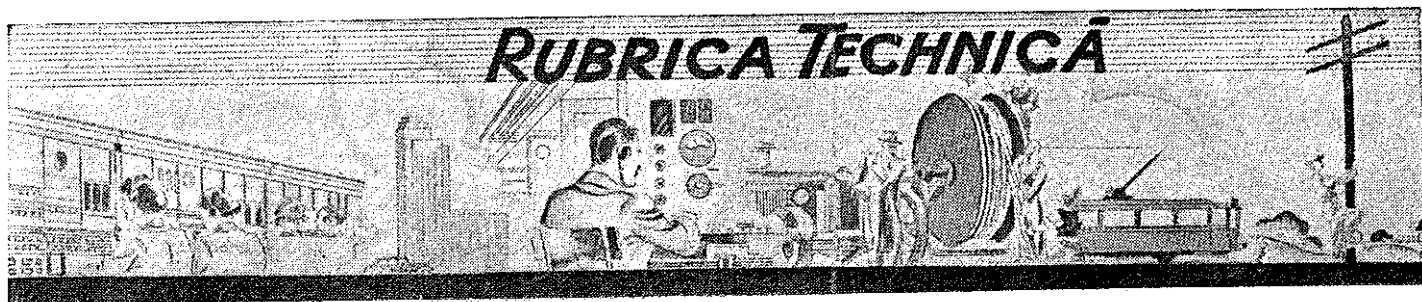
Primind Învierea, primim răspunderea vieții noastre — și prin aceasta mântuirea, atunci când dând seama de faptele noastre, vom avea răspunsurile dorite de comandamentele religiei noastre.

Deoparte deci: lipsa unei morale intangibile, dăinuire în absurd, absență de ideal fix și înălțător, moarte; iar de partea cealaltă, o morală intangibilă, o dăinuire în neconținută eflorescență spirituală, un ideal divin, nefinșelător și veșnic, — viață — viață plină de lumină și nestricată de germenii morții.

Noi, oamenii, avem de ales între aceste două țărături.

Respingând Învierea, primim moartea, — primind Învierea, respingem moartea — și deci suntem dăruiți cu Viața cea fără de moarte.





## Cea mai mică centrală automată

de Ing. M. Constantinescu

Cea mai mică centrală automată realizată până azi, este centrala particulară tip 7006. Ea are o capacitate de 4 sau 6 posturi ce sunt deservite în întregime automat.

Această centrală a fost proiectată și realizată pentru a satisface cerințele întreprinderilor de mai mică importanță și biourile ce au nevoie de un număr redus de posturi însă cu posibilitatea de a corespunde între ele în mod automat.

Cu această centrală particulară se pot obține în același timp una sau două legături cu centrala orașului și o legătură între două posturi locale din interior. Echipamentul conține deci unul sau două circuite de oraș și un circuit de cordon local.

Cele 4 sau 6 posturi legate la această centrală se numerează cu o singură cifră, adică 1, 2, 3, 4, 5, și 6.

Aparatele posturilor locale întrebuițate în această centrală sunt construite și dimensionate la fel ca orice aparat pentru 2 fire întrebuițate la abonați obișnuiți. Aceste aparate posedă însă în plus, un mic buton care atunci când e apăsat, se cheamă o linie locală în timpul unei convorbiri cu orașul, sau se transferă o convorbire cu orașul pe altă linie locală.

Linii ce leagă posturile locale la această centrală nu trebuie să aibe o rezistență mai mare ca 50 ohmi fără aparat, iar linia de oraș trebuie să fie maximum 700 ohmi. Izolamentul liniilor locale trebuie să fie minimum 30.000 ohmi, iar al liniei de oraș 20.000 ohmi. Viteza discurilor aparatelor trebuie să fie cuprinsă între 8 și 12 impulsioni pe secundă.

Centrala posedă atât ton de transmisie (de disc) cât și ton de ocupat și de apel.

Dela orice aparat de interior al acestei centrale, se poate obține în mod automat linia de oraș prin simpla apăsare a butonului special de care am vorbit mai sus, după ce în prealabil s'a obținut tonul local de transmisie.

Deasemenea pentru a răspunde la un apel ce sosește din oraș, se apasă pe același buton și tot după ce s'a obținut tonul local de transmisie.

Dacă unul din posturile locale este angajat într-o

convorbire cu orașul și dorește să cheme în acest timp alt post local pentru a lua vre-o informație, atunci linia de oraș e ținută în gardă și poate intra în legătură cu alt post local. După obținerea informațiilor dorite, postul poate fi legat din nou la linia de oraș.

Legătura de oraș poate deasemenea fi transferată dela un post local la altul și aceasta de ori câte ori dorim.

Alimentarea acestei centrale particulare considerată ca cea mai mică realizată până astăzi, se face direct dela rețeaua de curent alternativ a orașului, cu ajutorul unei unități de forță ce conține un redresor metalic cu filtru și fără nici-o baterie. Unitatea aceasta de forță menține voltajul între limitele cerute și se poate lega direct la rețea de 110, 130 sau 220 volți. Dacă se întâmplă ca să se întrerupă curentul dela oraș, atunci printr'un dispozitiv special, unul din posturile locale se conectează în mod automat pe linia de oraș și astfel dela acest post, putem chema orașul sau primi apelurile ca dela orice post telefonic obișnuit.

După cum se vede mai sus, această centrală automată oferă o mulțime de avantaje fiind în același timp de un preț redus și de un volum și greutate mică. Tot aparatul centralei compus din rele, condensatori, rezistențe și fuzibile, este montat pe o placă ce se fixează pe zid sau pe un pupitru. Totul e acoperit cu un capac metalic frumos vopsit. Dimensiunile totale ale centralei cu 4 posturi și o linie cu orașul, sunt 420 x 250 x 170 milimetri, iar greutatea ei 14 Kgr.

Date fiind calitățile excepționale și serviciile multiple pe care le poate da, acest tip de centrală a fost cerut și instalat pe o scară foarte intensă atât în București cât și în orașele de Provincie.



## Insemnătatea porturilor dunărene pentru transporturile românești

de Dr. Florin Codrescu

— Laureat al Facultății de Drept din Paris —

Dealungul celor 1075 kilometri pe care Dunărea îi străbate, dela Baziaș și până la vărsarea ei în Marea Neagră, sunt așezate și organizate în vederea traficului fluvial de mărfuri și călători, 38 de porturi românești care constituie prin cele 50 de puncte vamale, cuprinse în și pe lângă aceste forturi, pe unde se pot face încărcarea și descărcarea mărfurilor străine nu numai rețeaua prin care trece parte din exportățiunile și importățiunile României, ci reprezintă piloanele susținătoare ale transporturilor de cabotaj național al căror volum întrece cu mult ca importanță pe acelea ale transporturilor de import și export pe Dunăre.

Astfel prin aceste porturi s'au importat, în 1939, 219.329 tone de mărfuri străine și s'au exportat 1.003.194 tone de materii prime și produse naționale.

În același timp însă s'au transportat în cabotaj prin porturile dunărene românești 1.333.686 tone de mărfuri, încât dacă față de transporturile de mărfuri exportate pe Dunăre, cantitatea produselor transportate în cabotaj, în 1939, a fost cu 32,94% mai mare, în schimb față de transporturile de mărfuri importate de România în același an, această superioritate a volumului de mărfuri transportate în cabotaj este zdrobitoare cifrându-se la 508,06%.

Acest trafic de cabotaj înregistrat în porturile românești în 1939 a cuprins 40% mine-reuri și ciment, 27% lemnărie, 20% cereale și derivate și 13% diverse produse, încât reprezintă, prin structura sa, o oglindă fidelă a principalelor produse naționale ce se transportă pe apele Dunării aceasta fiind calea cea mai avantajoasă pentru circulațiunea materiilor prime de volum și greutate mare. Și pentru a arăta și mai mult importanța porturilor românești prin traficul de cabotaj pe care îl înlesnesc este interesant de menționat că prin aceste porturi au fost transportate mărfuri reprezentând, față de traficul interior al Căilor ferate române de 13.109.505 tone nu mai puțin de 10,17%.

Structural făcând comparația între cantitățile transportate pe Dunăre în cabotaj și pe Căile ferate române, în traficul interior se constată următoarele.

CATEGORII DE PRODUSE	o/ față de transportul pe C. F. R. (interiăr)
1. Minereu și ciment . . .	109,92%
2. Cereale și derivate . . .	27,67%
3. Lemnărie . . . . .	8,86%
4. Cărbuni . . . . .	3,56%
5. Alimente și băuturi . . . .	3,55%
6. Produse petrolifere . . . .	1,91%
7. Alte mărfuri . . . . .	2,39%

Dar pe lângă transporturile de mărfuri, în cabotaj, pe care porturile românești le urmează și determină în folosul economiei naționale, trebuie semnalate și transporturile de persoane ce se efectuează prin aceste 38 de porturi și care deservesc interesele a 1.362.276 de persoane din localitățile așezate într-o zonă de circa 10-15 km. lățime de-a lungul Dunării.

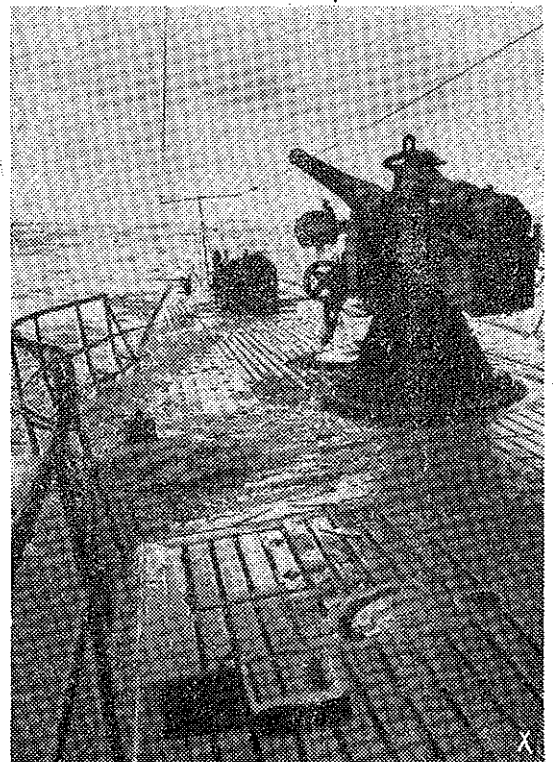
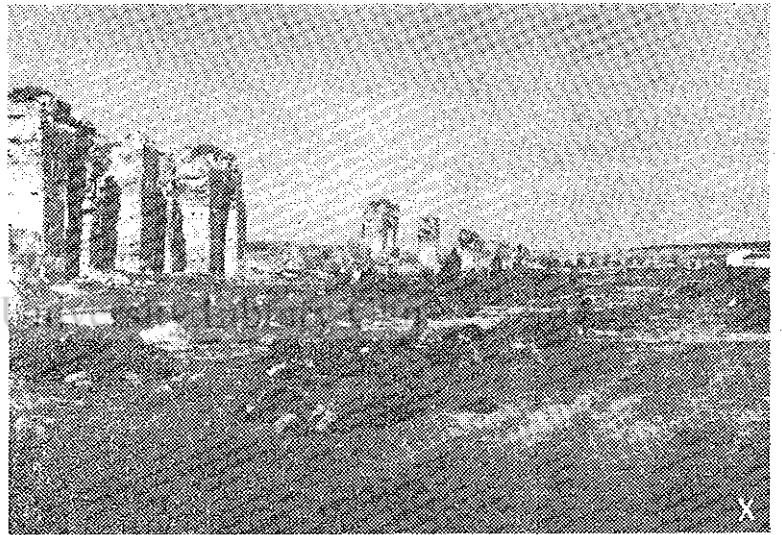
Ori numărul de călători transportați în cabotaj de-a lungul Dunării în cursul anului 1939 a fost de 812.514, cece reprezintă față de numărul locuitorilor din regiunea Dunării, o proporție de circa 60%.

Prin urmare funcțiunea economică a porturilor dela Dunăre este extrem de importantă pentru menținerea și dezvoltarea schimburilor de bun și pentru circulațiunea persoanelor din regiunea aceasta, deoarece, nu există nici o linie de cale ferată al cărei parcurs să fie paralel cu cursul fluviului, iar o regiune cuprinzând 565.948 de locuitori nu este deservită, din punct de vedere al mijloacelor de transport, decât pe Dunăre.

În ce privește transporturile pentru importul și exportul de mărfuri, rolul economic al acestor porturi dunărene a crescut considerabil în urma opririi transporturilor prin Marea Neagră și trebuințelor descurge produsele cu volum mare spre Germania și Italia.



# Războiul în Imagini



Figuri de eroi**Căpitanul Savopol Justin din Cavalerie**

*Vorbind despre eroii noștri rămânem mici de tot în fața jertfelor lor mari, și nu am putea prin vorbe să exprimăm, nici durerea noastră pentru pierderea lor dar nici ce i-a dus la gloria înscrisă de ei în Cartea neamului nostru.*

*A căzut Căpitanul Fane (Justin) Savopol din Cavalerie. A căzut ca un erou.*

*Delicat la trup și la suflet, o fetiță îmbrăcată în uniformă. De o manieră excesivă Fane era iubit de toți. Iată ce scrie prietenul I. B. despre el:*

Spicuiind din propunerea pentru decorare cu ordinul „Mihai Viteazul“, faptele de arme ale căpitanului Savopol M. Justin din cavalerie, socotesc că îndeplinesc o datorie aducând o slabă contribuție la cunoașterea eroismului ostașilor noștri.

Ofițer de elită, plin de caracter de o deosebită pricepere, voință și putere de muncă, însușiri pentru care și-a câștigat întotdeauna, toată aprecierea șefilor lui, a părăsit Direcția Fortificațiilor, uade lucrase peste doi ani, spre a merge pe front.

Sensibilitatea sufletească a cpt. Savopol Justin nu putea admite ca, în timp ce camarazii lui înfruntă pe cel mai periculos dușman al țării și al credinței noastre, el să stea la serviciu de birou, oricât de însemnate i-ar fi fost atribuțiile în această calitate.

L-am întâlnit la 25 Martie 1942 la Odessa. Era în drum spre front fericit, că își va putea lua în primire și își va putea conduce din nou escadronul la isbândă.

Mergând în linia I și de multe ori trăgâne personal, infiltra în soldați avântul de a merge înainte prin ploaia de gloanțe și contribuind la cucerirea, curățirea și stăpânirea orașului Salawianskaja.

În atacul dela nord de Cuban a avut de cucerit satele Makowsky, puternic apărat de forțe mult superioare.

Prin exemple personale, mergând în primele rânduri, stimulând pe cei ce înaintau și mângâind pe cei căzuți, a cucerit satul și a asvârlit peste Cuban trupele rusești.

Stând cu postul de comandă în prima linie, a respins, timp de 3 zile, patru contraatacuri inamice, Sub ploaia de gloanțe, personal a contribuit la scufundarea a două șalupe blindate rusești, care aprovizionau cu muniție trupele.

În atacul dela Nowe și cucerirea cotei 164, prin măsurile luate, a ajuns primul în sectorul lui. Ajuns pe contrapantă și neavând încă poziție organizată, cu sânge rece și mult tact, a respins, contraatacui producând inamicului pierderi mari.

În ziua de 2 Septembrie 1942, cu grupul de

comandă, a distrus și capturat grupul rusesc care a atacat mașina și a omorât pe colonelul Carp, fiind primul care a dat ajutoare muribunzilor,

În atacul de urmărire către cota 497,9 având misiunea de a executa un atac de învăluire contra stângii inamice, deși prin pădure și greu de orientat cade exact în flancul și spatele inamicului, reușind să-l pună pe fugă și capturându-i arme antitanc, două mașini, căruțe și munițiuni.

La Pikatilnski Dostirenio la 4 jum klm. de restul regt. a reușit să curețe pădurea, să atace satul și să prindă 24 prizonieri și armament automat.

La Mischoko, după oprirea contraatacului rusesc, a înlocuit 2 escadroane ce luptase până atunci, respingând pe timpul nopții incursiunile inamice, iar în zorii zilei pornind la atac, prin exemplul personal și prin elan a împins atacul până la cazematele de lângă malul mării, capturând prizonieri și material de război.

Deși oprit pe o poziție nefavorabilă la 200 m. de trupele rusești, a respins primele două contraatacuri date de inamic în timpul nopții.

În al treilea contraatac dat cu forțe multe superioare, inamicul reușind să progreseze în aripa dreaptă a sectorului, amenințând din flanc și spate restul frontului, — deplasându-se la plotonul ce-i rămăsese încă pe poziție, personal a condus prin ploaie de gloanțe, șrapnele și proiectile, schimbarea frontului aceluși ploton, reușind să oprească contraatacul rusesc

În zorii zilei următoare, deși în luptă de două zile, cu numeroase atacuri și contraatacuri, a condus escadronul la un atac, respingând inamicul până la mare, cucerind și curățind cazematele în care se mai găseau încă răzleți cu arme și pistoale automate.

A atacat și curățat satul Alexina și Slambat, ajungând până la liziera S.-W. Noworosisk.

Schimbând cu întreaga unitate în altă zonă de luptă din stepa calmucă, continuând să lupte cu același spirit de sacrificiu până în a doua jumătate a lunii Noiembrie 1942, când a venit în permisie să-și revadă scumpa lui mamă, familia, prietenii și cunoscuții.

La reîntoarcerea pe front, îmbolnăvindu-se pe drum este ținut cu mare greutate 2 zile de medici unui spital.

Pornind la un atac în ziua de 27 Decembrie în fruntea escadronului este lovit mortal de un proiectil și despărțit pentru totdeauna de toți aceia cari l-au apreciat și iubit. În sufletele tuturor acestora pierderea căpit. Savopol Justin este una din din cele mai mari iar mângâierea ce a lăsat-o este că a înscris cu adevărat paginile de glorie în istoria neamului, dând cele mai frumoase exemple de purtare ostășească.

I. B.





## E Sărbătoare

*Octavian Goga*

E sărbătoare pe câmpie,  
și'n suflute e sărbătoare,  
Invie firele de iarba  
sub ploaia razelor de soare.

Sunt Paștele cele frumoase,  
și'n fine svonul lor străbate,  
Clopotnița-și îndoiaie trudnic  
încheeturile uscate.

Arama strigă, când se sbate  
măeasta clopotului limbă,  
Eu sunt strigarea ei aprinsă,  
și'n vorbe sufletul o schimbă.

Voi toți, ce suferiți și plângeți,  
sub larga 'ntindere albastră,  
Veniți, veniți, căci va să vie,  
curând împărăția voastră l.

Veniți, voi obidiți lumii,  
cu buzele înfrigate,  
Voi chinuți de arsura  
unei tăceri îndelungate ;

Voi, osteniți fără nădejde,  
voi, slujitorii fără plată,  
Voi, căror vremea v'a dat veșnic  
numai porunca blestemată ;

Voi, ce muncirați pentru alții,  
trudind cu mâinele amândouă  
Veniți, căci svonul meu acuma  
vestește învierea vouă !

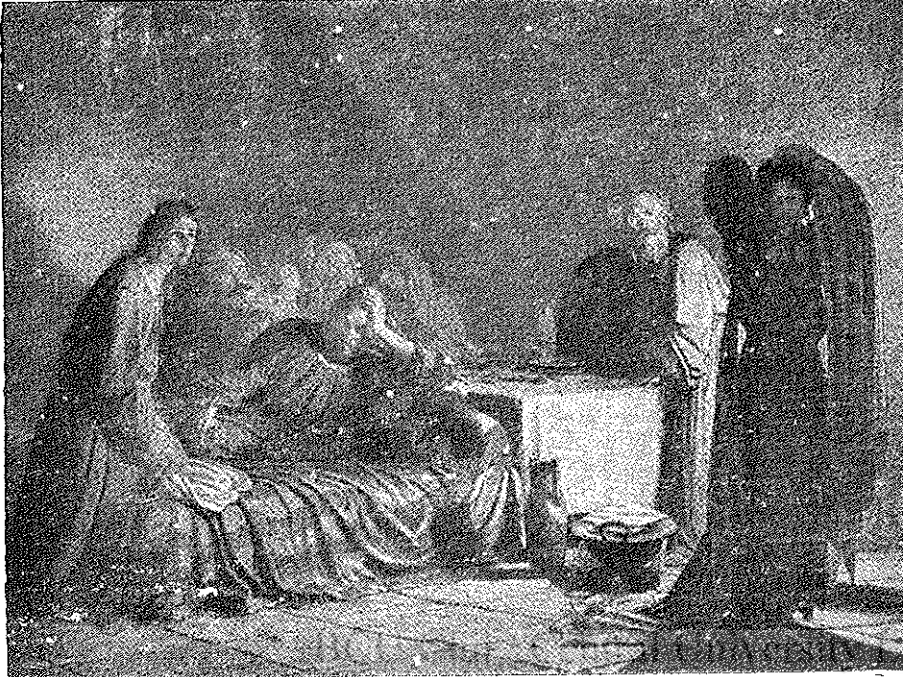
Voi, ce cu fruntea de sudoare  
cu genele de lacrimi ude, —  
Eu cerului vă strig durerea,  
și Dumnezeu din cer aude !

Aduc lumina, care sparge,  
și sfarmă capiști de păcate  
Zăvoarele mucegaite  
din temnițe întunecate !

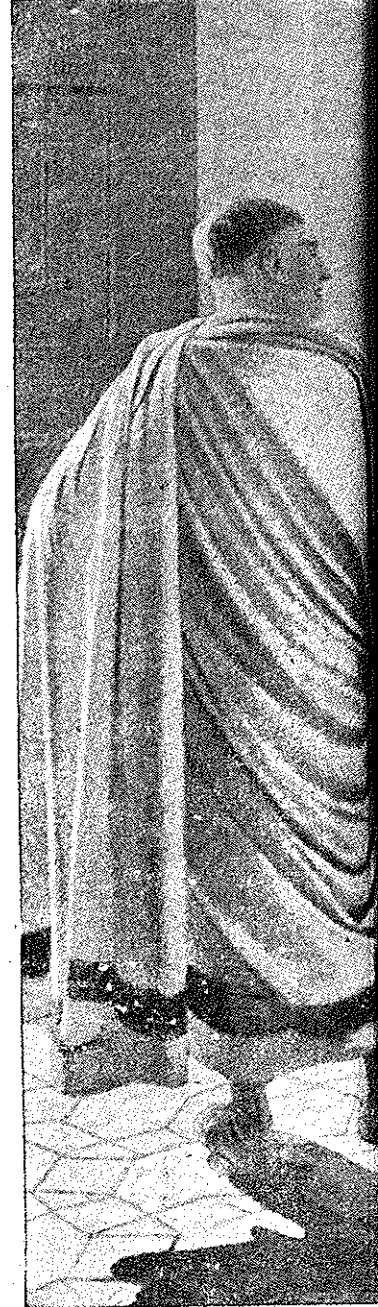
Eu, celor orbi, desleg azi taina  
înfricoșată de a vedea,  
Și prăsnesc că'n a lor suflet  
învie învierea mea !

Ascultă mintea mea supusă,  
genunchii mei se pleacă 'ncet  
Și-aduc prinosul închinării,  
celui din neam din Nazaret.

# CREDINȚA, MOAR Domnului nostru Iisus Hristos



Aci n'a intervenit un taumaturg din afară, ordone mortului a treia zi să-și reia viața întru însuși, la data prezisă, iese din mormânt și se arată viu acenților și le probează prin fapte creștine realitatea prezenței sale.



Pentru creștinismul ortodox, minunile Mântuitorului Hristos nu mai sunt simple halucinații, șarlatanii sau fenomene ciudate ale unor stări bolnăvicioase. Ci sunt fapte vii, reale, pline de sens și de grandoare: nota specifică le este caracterul de excepție provocat de o cauză liberă.

Biologul nu va putea niciodată să formuleze legea după care să poată învia în chip natural. Nu va putea să frângă niciodată legile naturii sau să le domine. Nici chiar să le amâne. Când un taumaturg trece peste ape, înmulțește obiectele materiale, vindecă un bolnav sau înviază un mort, minunea se impune în chip isbitor — din cauza caracterului său sensibil — chiar și spiritelor puțin exersate. Și nu e mai puțin semnificativ pentru omul care reflectează din cauza certitudinii legilor pe care le abate din mersul lor etern.

Minunile Noului Testament sunt realități incontestabile întărite de mărturiile vii ale evangheliștilor. Temeiinic fondate în istorie, minunile evanghelice oferă prin ființa lor fizică și spirituală, o dublă transcendență, care le face proprii a le acredita un trimis divin. Ele formează o vastă colecție de acte de putere și de bunătate, a căror varietate, eficacitate suverană și durabilă — învingând uneori determinismul natural și relele omenești cele mai incurabile — nu suferă nicio explicație naturală.

Obșnuit, minunile Mântuitorului Hristos se împart în 3 grupe: asupra naturii, asupra omului și asupra persoanei sale. Cununa tuturor, minunea de căpătâi, cheia de boltă a creștinismului, este învierea Lui Iisus însuși.

Cățiva ani după acela, Iisus — cel în viață pe drumul Damascului unui persecutor — care-l face — prin această apariție fulgurantă — cel mai aprig apărător al credinții creștine.

# TEA ȘI INVIEREA

## pentru biruința creștinității

care să nație vor zice unii! Este deajuns însă să citească pasajul din Faptele Apostolilor, cap. XI, 1—22 pentru a se convinge oricine că o halucinație nu se produce astfel. Pe lângă acestea, nimic în viața de mai înainte, nu îl predispuce pe Saul la o halucinație de

cel înviat, punându-se și pe el cel din urmă. Și nu se știește să adauge: „Dacă Hristos n'a înviat, zadarnică este predicarea noastră, zadarnică este — deasemenea — și credința noastră. Și chiar noi suntem dovediți martori mincinoși ai lui Dumnezeu, căci am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu la înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază.”

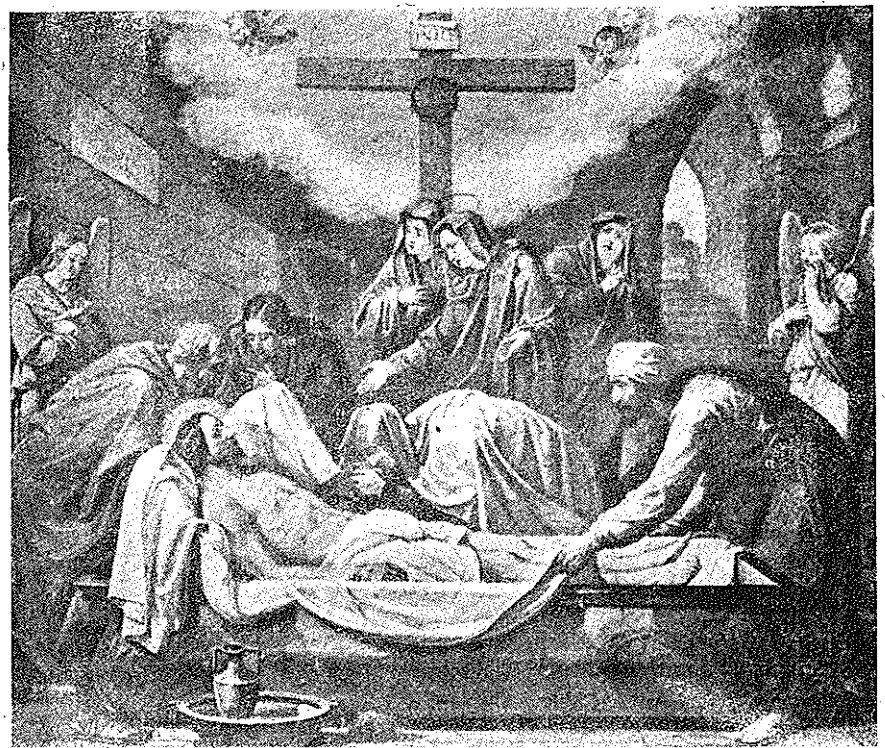
Intregul sistem creștin, supranatural, e legat de acest fapt, ca un edificiu de cheia sa de boltă: „dacă Hristos n'a înviat voi sunteți încă în păcatele voastre și cei care au murit în Hristos sunt pierduți; și noi suntem cei mai nenorociți dintre oameni... Dar, adaugă Pavel, acum Hristos a înviat din morți.” (I Cor. XV, 14—20).

Groapa n'a putut să-l țină, pecețile s'a rupt și străjerii au orbit la lumina neasemănată. În dimineața aceea răsărise parcă alt soare: mai mare, mai viu, mai luminos. Iarba și florile erau mai vesele, iar picăturile de rouă stoarse din răcoarea dimineții, presărea cu pietre nestimate grădina lui Iosif.

Iată — așa dar — slava Cerului pe pământ! S'a aprins lumină mare. Lumina lui Hristos! Veniți de luați lumină!

**HRISTOS A INVIAT!**

*Petre Stroe*



il se arată felul acesta preludiu unei așa de desăvârșite întoarceri. Convertirea Sf. Pavel are darul să se situeze pe primul plan al dovezilor despre învierea lui Hristos.

Pavel însuși înnumără martorii care au văzut pe Iisus

# CAISUL BABEI ANGHELUȚA...

( N U V E L A )

de Aurelia Vanghele

O căsuță cât un ghioc, o curte captușită cu troscot și un cais rămușor, atât rămăsese babei Angheluța după urma răposatului «Gligore» ceaprazarul, tovarășul care își împărțise tinerețea și truda nevoilor, grămădindu-i-se anii în spinare. Număra optzeci... Mică, cocoșată, de-i ajunsese capul până în brâu, avea înățășirea unei stafii, sosită de dincolo de viața Era spațiu copiilor din mahala, când își mărunțea pașii de parcă o bătea vântul pe strada prăfuită, ducându-se la prietena ei din colț, coana Filofteia, singura ce-i mai rămăsese în viață, pe care o știa și o iubea de mult, de atunci de când femeia răbda de foame ca un câine oropsit. Mai târziu se înfiripase și ea moștenind o casă lungă tramvai, cu «entret» și învelitoare de tablă.

În drum Angheluța, de o lăsau în pace copiii ce leșeau dela școală, trecea liniștită pe lângă ei. Iar vreunul mai sprintar și acela era întotdeauna «Țulucă» băiatul cismarului — încerca să o imite la mers, sau își dădea coate cu altul că-i tremură capul, atunci să-i fi ferit sfântul de mânia și vorbele ce i se rostogoleau ca ploaia pe o gură de burlan :

— Fur'ar strigoii! Lovi'ar! Găsi'ar! Ardiv'ar!!... spumega ea din gingișe știrbe, adunându-și ultima picătură de sânge violet în pomeții obrazilor ca de mucava încrețită. Când ajungea la coana Filofteia, atât mai putea spune :

— Mă necăjii rău, sorol Dă-mi o farăma de apă... apoi se lăsa moale pe scaunul cu spetează, hodorigit ca și ea.

— Cu cine bre? o descosea bătrâna primitoare, legată îngrijit cu tistimej cafeniu peste urechi.

— Ia cu zapcii ăia de copii, ca nu-i învață «prifisorul» cum să se poarte cu ăi bătrâni, măcinai-ar pământul să-i macine!

— Și pentru așa, trebuie să-i faci sânge rău, coană Angheluța, dragă? Ba nu zău... Ia mai bine să bem câte o cafeluță, o îmbia Filofteia, care și apuca de coadă ibricul turcesc de alamă, punând în el mărodenta cu zahăr și descântând-o ca în basme să-i iasă calmacul gingirliu.

Baba Angheluța era prea «Harpagon» pentru a nu se înmuia pe dată în fața acestei propuneri. Dar când sorbea din cafea, mândria ei adormită, se trezea iar un moment :

— Auzi colo să-mi zică și Anghină?

Filofteia nu-i mai răspundea, pregătind de masă de colo până colo, fiindcă Angheluța venea la ea pe toată ziua, că-i eșea: tutunaș, rachiuaș, mâncărică. De dinți, ciugulea cum putea!...

— Și acum uite care-i sfatul meu îți spunea mai târziu Filofteia obosită, aducând vorba de boale și leacuri. Nici o acritură! Pricipi D-ta coană Angheluța? Nu tu ceai, nu tu cafea... Acu fiindcă băuși una la mine, nu-i nimica. Altele să nu mai vezi, cum e azi și în timpul săptămânii. Duminică-i ajtă socoteală...

Într-o seară, răcoarea de Martie din curtea vecinei, aducea pe bătrâna în fața aceluiaș ideal: patul de acasă cât un șteriu, cu macat de stambă înflorită și perna de fulgi aleși de ea unul câte unul.

Un miros amărui, primăvaratic, o isbi dela poartă. Caisul ei înflorise umid în soarele zilei aceleia a Mucenicilor. Câteva flori de ivorru, mijau pe o rămurea, pentru ca puzderia de boboci roșietici, să eneme în căeva zile, toate albinele pământului să se sbengue în sulurite de vată parfumată ale crenșilor.

— Doamne ajută! își făcu cruce baba, ațegând din motoașca cu gheme, un fir roșu de lână, să-l lege de trunchiul pomului, să nu se deoache.

Apoi își plimbă ochii spălăciți de culoarea icreilor de crap, de jos în sus, prin toate unghiurile curței, ca și cum s-ar fi temut de alții străini.

— Apciu! Aapciu!!

— Fiți-ar guturatu! de răs babă «Anghino». Ai pupat cotozul în bot... îi strigă «Țulucă» cocoșat pe zapzajul ulucei.

De necaz bătrâna simți că-i fuge pământul de sub picioare și... bustuboc se pomeni în pat, nădușită learcă.

Într'un târziu se trezi vorbind singură:

— Ce te faci Anghelină cu caisii de or fi potopul lui Dumnezeu?

— Ce fac, fac... Le vând la precupeț. Numai să le fie Al de sus.

Nămeșul florilor, îi aducea o bucurie ce se învecina cu lacrimile. Începuse să creadă că tot binele din lume se va revărsa asupra ei.

O suviță de vânt îi aduse din nou adieri de parfum prin ferăstrușca deschisă. Își puse broboada pe spinare și ieși în curte cu gândul la Filofteia.

— Ai început să mai porzi carne de când nu te-am văzut, îi strigă peste poartă Zaharia Diaconu, apoi arătând cu bastonul noduros spre ghivecișe cu flori din cutiile de lemn vopsit așezate între stâlpii cerdacului.

— Vezi D-ta mamă Anghelino? Toată primăvara a venit în cutiile D-tale cu mușcate. Nu mai vorbesc de cais...

— Da bag seama, răspuse ea mulțumită.

Zaharia Diaconu ridică apoi privirea la cer.

— Vino mai aproape coană Angheluța, îi vezi, îi auzi?

Bătrâna păși mărunț spre el, dar nu văzu nimic.

— Mai sus, dincolo... arăta Zaharia cu bastonul. Sus de tot: cocorii...

— Adevărat, cocorii... îi recunosc ea după glas.

Treceau în unghiul ascuțit dintr'un capăt al zărel la cealalt, așa cum de atâtea ori urmărise ea în viața staturile, traversând spațiul cerului atâtea primăveri și atâtea toamne și se întrebese ce vor fi vorbind ei în fiecare toamnă și primăvară, în limba lor, a corilor.

După aceia, unghiul mișcător al lor, se ștersese de pe cer. Ei răsăriseră de departe, din veac, să scrie cea dintâi literă ne agră de pe cer. Se rotiseră peste păduri nepătrunse, pe urmă pe lângă vreun schit umil de sub pălîni, poposind să înopteze acolo unde nu se auzea în țipenia amurgului decât un sunet melancolic de toacă. Acum ajunseseră până la ea, trecuseră peste capul ei, peste caisul ei...

— Să nu mi-ee întâmplă ceva rău că i-am auzit pe



nemâncate, gândi bătrâna după ce plecase Zaharia. Pe copii i-a găsit întotdeauna obraznici, dușmănoși! Acum poate că i se va întâmpla ceva fără vindecare! De acela nici n'a ridicat ochii spre cer. Nici nu le-a făcut semn cu mâna. Singur Zaharia Diaconu a înăjătat bățul spre ei; poate că i-a amenințat cu toiagul lui urât. Când era ea tânără, pe locul acela unde își avea casa, cânta un buciwm de stână... Se vedea copil culegând flori de ciuboțica cucului... Apoi când se făcuse de șaisprezece-șaptesprezece ani, i se făcea fața roșie scorus, numai că auzea pomenindu-se vreo vorbă de ocară... Acuma copiii de abia așteaptă să vie dela școală ca să se lege de cei bătrâni. In ea ei deșteptaseră și o altă îngrijorare: aceia de zgârcită, de când calsul era tot o floare și-și făcuse din el o socoteală! Incepuse parcă să i se strice și mintea... Când ședa acasă, se învăteau mereu împrejurul pomului, punându-i la rădăcină o oală cu cenușe și decântându-i cu tăciuni aprinși și boabe de tămâie. Iar când pleca la coana Filofteia, păzea pe copii când treceau la școală și se întorcea odată cu ei, de teamă să nu i-l jefuiască.

— Dă-mi și mie babo o rămureică, s'o duc mamei, s'o puie în pahar, — îi strică unul cocoțat pe poartă, făcându-și vânt cu ea încoace și încolo.

— Da n'ai vrea că faci tu zâmbre? Dă-te jos tătarule, că te văd!..

— Câți ani ai babă Anghino? se răzună el.

— Cât o avea și măta la vremea mea.

— Bajang, balang, interveni «Tulucă».

— Pentru cine tragi clopotul mă??

— Pentru Anghinaaaaa!..

— Ai fi bun fe țarcovnic! Dă-i cu pietroiul mă

maică.. sfătui ea pe un altul care imbuca cu furie dintr'un coltuc de pâine.

Copilul răsbe bleg, apoi se poticni într'o tuse găjiită.

— Ama om! cine tușește primăvara! O să te duci curând, curând cu dișmiile la piuă...

— Om trăi și om vedea cîn'se duce mai întâi! De mătaie nici nu-mi pasă, de te-o astupa cu pământ.

— Păi da mie?

— Da mie?

— Om plânge numai dacă n'o avea coliva zahăr!

— Ptiu, bățuvar sfinții de nepricopsiți.. N'o să mai luați măi păcătoșilor grăjanie în gură de vă legaț de omul bătrân!

Și așa aproape în fiecare zi, baba Angheluța se hârjonea cu copiii, înghesuind în sân blesteme și cruci, vorbele ei semănând mai mult cu un amestec de cioburi sparte.

Caisul scuturase de muț florile și tot atâtea fructe mari, rotunde, se rumeneau în soarele de foc. Angheluța nu mai pleca de acasă. Păzea pomul, suferind de căldură, de dorul vecinei și mai ales de cafeaua ei. Cu ochii desfăcuți de oboseală, cu ploapele mânjite parecă cu piatră vânăta, își făcuse culcușul sub ei, cu o straiță și o pernă, bătând pământul mereu cu o prăjină de rufe incoa și încolo să nu se apropie nimeni de cais, apoi în zorzii dimineții ieșea la poartă a înfrunte urgia de copii. Ei găsea roi, cu ochii la cașe.

Pe unul l'a apucat de mâncă și i-a infundat șapca pe urechi. Atât i-a trebuit lui «Tulucă». Proptit într'un picior, aprinse o țigară și începu să scoată deodată fum pe nas și pe gură. Toate acestea le făcea cu o irrazneală încăpăținată, la gesturile cele mai





măsurile aje bătrânei, în rochie de doliu, la jalea și oful ei când moțăia pe un fund de coș de răchită cu prăjina în mână, la freamătul celorlalți copii cari se înghesuiau să ia parte și ei la drama care începea din nou.

— Hai să mai vorbim babă Anghino, o răscolea Țulucă.

— Și ce-i fi vrând să mai vorbim ?

— Stai că uitam. Bine că mi-am adus aminte. Ți-am găsit un loc la Pătrunjel.

— Păi l'ai pierdut tu ca să-l găsească eu ?

— Nu babă Anghino, vorbește serios. Te întreb fiindcă știu eu unul... Uite mă că nu-i vine să creadă de așa chilipir.

— Știi pe dracu să te ia e înfioră bătrâna.

Păș. Păș, se apropie Țulucă de ea.

— Cine-i ?

— Haaaa! făcu ei în urechea ei.

— De capu-ți bre maică, se înviersună baba. Măi să nu te pui cu mine că-ți culeg toți dinții cu prăjina.

— Și eu îți las caisul toacă până mâine dimineată, adăogă Țulucă întărâtând-o până îi aduse tot sufletul la gură.

Celalți copii se și strânseseră pe lângă ei cu cămășile gata deschiate la piept ca pentru pradă.

Bătrâna se mai domoli.

— Oooo, mă că până mâine nu mai e mult. Dăseară vine precupețul să-și lase coșurile și o noapte că mai trăi și eu din mița Domnului s'o vad și p'asta!

Soarele dogorea deasupra capetelor apăsând frunțile. Cerul de atâta fierbințeală, pornise într-o albăstreală de argint. Anghelina băgă de seamă că-i e foame dar înghiți în sec deocamdată. O pârjoală și o cănuță cu vin la coana Fliofteia, i s'ar fi potrivit pe gât. Se mulțumi să e hrănească tot cu mămăliga pe care și-o făcuse în ceaunaș, când scăpase de leota copiilor i să bea apă încălzită din ureciorul de pe pârjar.

Către seară, cerul se împânzise cu nori deși și grei iar noaptea s'apucase să-și îmbrace scurteica de cîț neagră. O lopată de vânt izbi cu furie obrajii copiilor cari se împrăștiară pe acasă ca stolul de potârnică.

Anghelina hotărâtă să nu se despartă de cais, se învelise peste cap sub el cu dujama răposatului, pe care nu se îndurase a i-o dea d pomană.

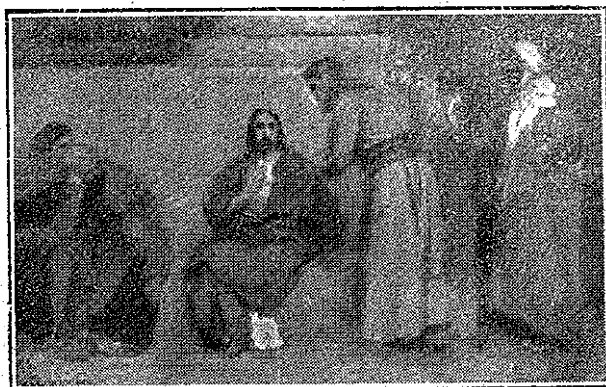
— Și dacă o ploua, nu m'ajunge la piele. Poate să vie și cu foc! Cine m'a îmbătrânit? Să am eu atâția bani câte plei m'au plouat, gândi ea sub cais. Bubui tare odată, de două ori, în depărtare, dar când trăsnetul își infipse securea lui de foc mai, mai, p lângă ea, frica începuse să-i colceie în inimă ca apa într-un cazan fierbinte. Grunji de piatră și toate caisele zvârlite din pom de furtună, îi duruiau pe spinare ca darabanele la asalt, apoi rapsodie îndrăcită de picuri lungi și deși, ținuse ca o jumătate de ceas. Curtea era o apă. Acoperișul casei răsturna cascade. Ulucile gâlgăiau înecate. Apoi ploaia se lăsase departe... în mare galop, pierzându-se în zare și lăsând în urmă un miros de vară udă...

După ce firea se potolise, bătrâna vru să se desfacă din dulamă, dar nu putu. Ingrozită, se rugă la Maica Domnului să-i ajute. Își strânse capul în mâini. I se făcuse greu de parcă se umpluse cu pietriș. Inchise ochii și i se păru că «Gligore» e lângă ea în întuneric cu mâna lui în mâna ei și că încet, încet, fără să-și spună o vorbă, porniră printr-o grădină de poveste. Pe urmă, depărtarea creșcu și «Gligorei» nu se mai văzu. Pasul ei se desprinsese lin de pământ. Începuse să sboar alături de un fluture mare aib, lunădu-se la întrecere unul cu altul. Nu se mai certa cu nimeni pentru că n'avea de ce! Glasul copiilor ticăloși, cu chiotele și sgomotul lor, se auzea din ce în ce mai slab, venind de jos, din reședința sufletelor blonde și a ochilor albaștri azur.

Deodată însă îi avu pe toți grămadă înaintea ochilor, despărțiți de ea, cu zăbrele de argint, ca pe niște jivine mici, înfrățit cu diavolul și asudând cu broboane de nădușală pe obraji.

Vedenia nu ținu mult, căci vântul lin o porni iarăși, mai departe, ca într-un camion cu roțile mute, trecând prin colțurile cerului deadreapta, deastânga și oprind-o în fața unei icoane mari de aur.

Fuse singura ei noapte de odihnă de când îi înflorise caisul...



## Figuri de Femei

# Domnișoara Pauline de Meulane

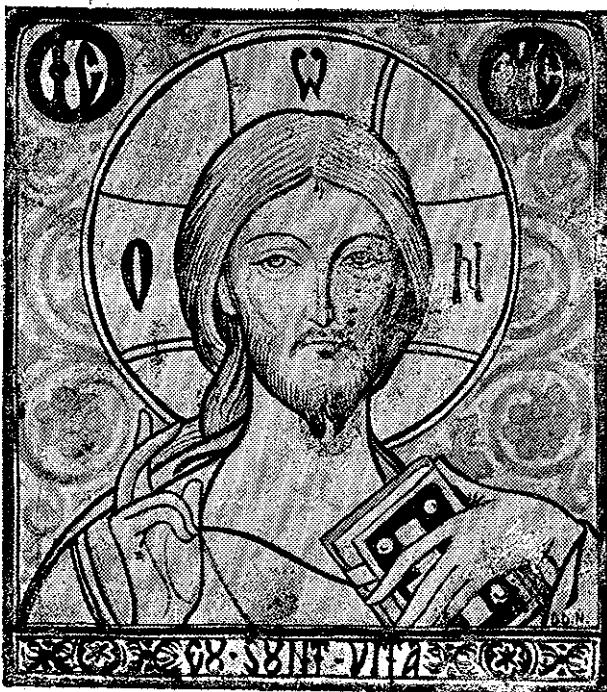
Am întreprins să desgropăm de sub pulberea uitării câteva figuri de femei, care, prin opera lor, scrisă sau trăită, au însemnat un pas înaintea vremii lor. Am arătat altădată că multe din aceste simpatice predecesoare au lăsat în urma lor o valoroasă operă scrisă. Și că altele n'au scris chiar nimic, ceea ce nu înseamnă că în istoria culturii numele lor ar ocupa un loc mai mic.

Ne vom ocupa azi de D-șoara Pauline de Meulan, devenită mai târziu Doamna Guizot, care poate fi considerată printre primele — dacă nu prima femeie profesionistă a scrisurii cotidian.

D-ra de Meulan s'a născut din părinți foarte bogați, cu șasesprezece ani înainte de izbucnirea marelui revoluții. Tatăl ei muri în 1790 și odată cu el, dispărură și averea.

Filica și mama, rămase singure în totu' vârtejului ce fu revoluția franceză, părăsiră Parisul și se stabiliră în apropiere, la Passy. În timpul acestei izolări forțate avu prilejul să reflecteze îndelung asupra propriei sale poziții în mijlocul evenimentelor în care trăia. Și dacă D-ra de Meulan judecând lucrurile vremii sale nu a văzut întotdeauna just, meritul său este totuși considerabil prin aceea că nu s'a trădat nici pe sine, nici formele noui de viață ce abia se așteau.

Ea știu să se acomodeze și nu din lașitate sau oportunism, ci cu conștiința că o eră nouă începea și că ea putea fi încă utilă siesi, familiei și societății.



Deosebit de instruită și înzestrată cu un spirit clar, ordonat, foarte sensibil la dezacorduri și discenând net realitatea, își dădu seama că ar putea să-și câștige existența sa și a mamei sale, scriind.

Odată luată această hotărâre, ea citi și studie continuu, învăță și aprofundă limba și literatura engleză.

Către 1801, academicianul Suard, un amic al familiei, fondă «Publiciste», revistă de cultură, cu un caracter cam conservator, dar destul de moderată pentruca în paginile ei să-și găsească loc și lucruri inteligente și interesante.

Aproape 10 ani, D-ra Pauline de Meulan fu colaboratoarea asiduă a acestei foi, publică o mulțime de articole asupra moralei, societății, literaturii, despre spectacole, romane, e'c., toate purtând pecetea unui talent variat, fecund și plin de originalitate.

Primele articole pe care D-ra de Meulan le dădu «Publicistului» fură culese și tipărite către 1802 de Suard într'un volum intitulat «Melanges».

Volumul se bucură de un mare succes. D-na de Stael, celebra scriitoare, fu entuziasmată. Rudele, cunoscuții și toți acei din clasa ei care o blamau până atunci, considerând meseria de jurnalist ca pe o înfăptuire de esență inferioară, incompatibilă cu morgan aristocrației, acum cedară. Urmă avoi un nou volum cu o factură mușcătoare și caustică cu multe aluzii la adresa celor care o considerau ca jurnalistă, intitulat «Amis dans je malheure», — și apoi «Conseils de Morale», în care scriitoarea, de acum definitiv formată mănuește cu competență critică literară și polemica filozofică.

În sfârșit, — și un eveniment romantic în viața acestei fete, acum în vârstă de 34 de ani, cu reputația de ziaristă și scriitoare bine stabilită și cu o linie de viață de o sobrietate anachronică.

În 1807 sub apăsarea unor nenorociri familiare, D-ra de Meulan, cu sănătatea zdruncinată, fu nevoită să-și întreprună lucrul și colaborarea la ziar; dar o scrisoare neșemnată sosește.

Necunoscutul îi oferă articole neșemnate, pe care se silea a je face demne de ea, pentruca rubrica ei să nu înceteze de a figura în paginile ziarului, în timpul absenței sale. Ea acceptă. Se pot găsi în adevăr în paginile «Publicistului» din luna aceea o serie de articole despre literatură și teatru semnate F. Necunoscutul nu era altul decât Guizot.

Foarte tânăr, cu aproape zece ani mai mic decât ea, obscur încă, ei îi citea articolele și auzise vorbindu-se de ea, fără a o fi văzut vreodată. Deosebit ca structură intelectuală. — în timp ce D-ra de Meulan năstrea în spiritul său o moderațiune aproape conservatoare, Guizot intra în lume cu convingeri foarte pronunțate, conștient de întreaga fuță revoluționară a timpului său. Totuși, o mare prietenie, de o superioară esență intelectuală, se legă între cei doi,

Căsătoria avu loc tocmai în 1812.

O a doua epocă aceea în care ea este și mai cunoscută, începe pentru D-na d Guizot. Anii aceștia de calmă și serioasă fericire, își vor lăsa urme în opera și viața ei. Căldura afecțiunilor, trăsătură firească a acestui suflet funciamente bun, dublat cu focul convingerilor, va anima până la sfârșit activitatea ei. Forma expresiei sale este acum mai puțin vioaie ca în trecut, mai puțin incisiv-paradoxală, mai puțin ironică. Avem acum de-aface nu cu un moralist de la sfârșitul secolului XVIII, ci cu un scriitor al erei noi și laborioase, cu o mamă atentă și simțitoare, cu un filozof virtuos care știe să pună de acord dreptul cu datoria, rațiunea cu credința, regula cu libertatea.

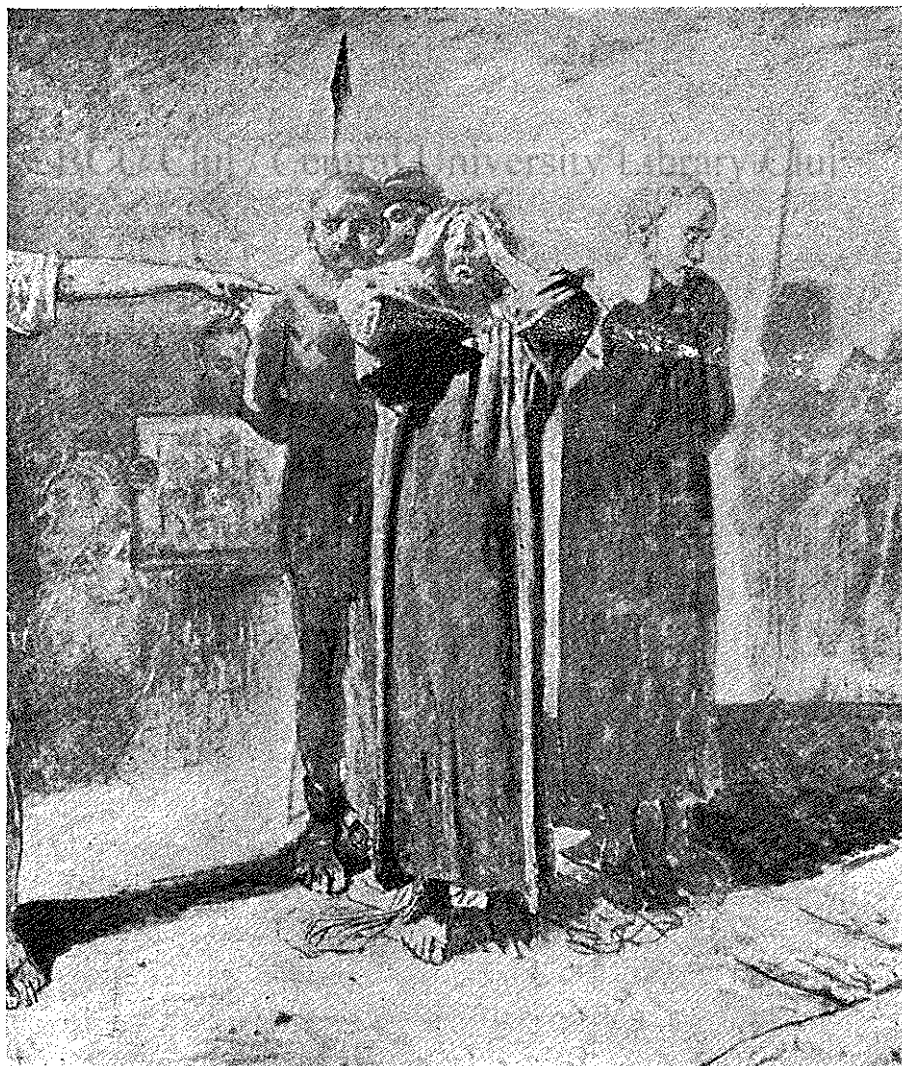
În această epocă scrisul ei este deosebit de fecund. Acum apare, între multe altele, ceea ce adevăratul său monument «Lettres de Famille sur l'Education», operă de un curaj inovator, care face din ea un precursor. Ceea ce caracterizează această operă

este concepția că aceeași educație poate să se aplice la orice condițiune, om de jos sau aristocrat, și va da aceleași rezultate: că sub imperiul circumstanțelor exterioare cele mai diverse, omul, copilul poate ajunge, educat în aceleași condițiuni, la o dezvoltare interioară aproape asemănătoare, în ceea ce privește înțelegerea și superioritatea sentimentelor; că, în sfârșit, orice om păstrează, în sufletul lui, potențialul de simțire și acțiune pentru a ajunge cât mai sus, dar că pentru aceasta trebuie numai să i se reveleze secretul forțelor sale și să le deprindă întrebuințarea.

Și tot ce mai scrie ea apoi, poartă pecetea acestei trăsături de largă și adevărată umanitate.

D-na Guizot muri în 1826, cu aceeași calmă seninătate cum trăise, în timp ce soțul său, — devenit acum marele istoric și om de stat, — îi cetea, rugat de ea, un sermon al lui Bossuet asupra nemuririi sufletului.

TINI DUMITRESCU



## Inceputurile și realizările Telefon Clubului

În rândurile ce urmează vom căuta să prezentăm începuturile și realizările Telefon-Clubului.

Era în vara anului 1931, când un mănunchiu de vechi portivi și îndrăgostiți de mișcarea în aer liber au decis să pună bazele unei grupări (club) cu caracter sportiv, în care să e înglobeze toți funcționarii Societății de Telefoane. Inițiativa pornește dela d-nii: N. Racota, H. Aslan, Al. Ivanovici, N. Polizu, etc. iar Direcțiunea generală primește cu căldură ideea și iaată cum se pune bazele clubului, care avea să cunoască atât de frumoase succese, în toate domeniile sportului.

Echipa de football a Telefon Clubului se înființează și primele antrenamente au loc pe terenul fabricii «ASAN». Jucătorii, cari sunt foste vedete ale provinciei și angajați ai Societății, depun muncă și sârguință pentru ridicarea clubului iar rezultatele se văd. În acelaș timp jucătorii buni din toate părțile în să fie introduși în echipă.

Pe lângă football o nouă secție se înființează în iarna aceluiaș an. Este vorba de echipa de Hockey pe gheață care beneficiază d eserviciile unor jucători vechi dotați, ca: H. Aslan, A. Nano, L. B. Tucher, N. Polizu, Dan Brățianu, Pfan, etc.

După acest an de începuturi promițătoare, se trece în anul următor, 1932, la realizări mai mari.

Echipa de football se înscrie în campionatul districtului București. Debutază în campionatul categoriei a treia, unde cucerește titlul de campion. Succesele continuă cu regularitate matematică și în fiecare an se câștigă noi lauri. Titlul de campion al categoriei a doua urmează în anul 1933, al categoriei I Promoție în anul 1934, al categoriei I-a onoare în anul 1935, iar în anul 1936 Telefon Clubul activează în Divizia Națională C, pentru ca, în anul 1937 să fie cea mai periculoasă formație din Divizia Națională B a Țării.

Anul 1933 coincide cu anul desființării secției de football, în urma unui ordin al Direcțiunei Generale.

Paralel cu activitatea și succesele secției de football, a continuat secția d hockey pe gheață, care în iarna anului 1935 ajunge să aibe un antrenor adus din CANADA și pe care-l are apoi în fiecare iarnă.

## Cronica Sportivă

de GH. CONSTANTINECU-GREGU

Acest lucru contribuie în largă măsură la prosperitatea acestui sport, atât de gustat de masele sportive și grupează în jurul său cele mai bune elemente din țară.

Echipa de hockey pe gheață a Telefon Clubului câștigă titlul suprem de campion național și câștigă și un renume, din ceje mai frumuse, peste hotare, facând o excelentă propagandă pentru sportul românesc.

Soarta secției de football este împărțită și de secția de hockey pe gheață în anul 1938, când se desființează și aceas.a.

Dar cu încetarea activității acestor două secțiuni nu se desființează însă sportul în sânul Societății de Telefoane. Din contră, Telefon Clubul continuă să se afirme prin realizări din ce în ce mai impresionante, pentru ca funcționarii Societății să aibe unde practica sporturile pe care le îndrăgesc.

Astfel ia ființă cabana Telefon Club pe malurile lacului Floreasca, unde funcționarii găsesc câmpul propice pentru practicarea sporturilor favorite: Tennis, Ping-pong, Volley-ball, Basket-ball, Canotajul, înotul, atletismul, tirul, etc.

Sporturile de apă iau un avânt din ce în ce mai remarcabil. Concursurile la care iau parte ambarcațiunile Telefon Clubului sunt prilej de afirmare pentru culorile noastre.

Activitatea prodigioasă depe terenurile dela «Cabană» este condusă de mâna pricepută a unui sportiv, de cea mai bună calitate, Prof. Const. Herojd.

Telefon Clubul, așa cum activează astăzi, își merită din plin existența. D-l Ing. A. Pârlea, președintele clubului, care mereu neobosit se ocupă de bunul mers al clubului, cu concursul onor Direcțiunei Generale, asigură progresul clubului nostru.

Dar cele ce s'au realizat până în prezent de Telefon Club, nu sunt decât o parte din planul de realizări.

Pentru anul în curs, se pregătește înființarea unui stadion sportiv, o popicarie, un bazin pentru practicarea înotului (de 250 × 10) și un teren (poligon) pentru practicarea Tirului; iar sporturile existente să fie extinse cât mai mult. Despre activitatea Telefon Clubului vă vom ține la curent.





# Cronica Literară

„IUBIM”, de Octav Dessila, Edit. „Cartea Românească”.

Acest al doilea volum, este finele lucrării „Început de viață”. E un roman destul de interesant, în care se tratează o problemă de adâncă psihologie. Cititorii care au avut plăcerea să urmărească dela primul volum, vor putea studia complexe suflutești ale tinerei eroine Dana, cu clocotul de viață nestăvilit, care în cele din urmă pus în cumpănă între curățenia suflutească și moravurile societății, o duce la sfârșitul fatal.

Celelalte figuri ca, Nicolae Brateș cu obiceiurile patriarhale și firul trasat, din care-l scoate iubirea Danei, Locotenentul Cudalbu un cuceritor al femeilor și Otilia Remus Dumitriuc femeia modernă a zisei societăți înalte, sunt toate figuri bine conturate, de pana artistului romancier, trasat dealungul paginilor, dându-i romanului o atmosferă epică și interesantă. Urmărind în acelaș timp și problema tineretului din punct de vedere moral, se pune o chestiune ce are partea ei de studiat, destul de adâncă, mai ales în timpurile de azi, mai mult ca oricând.

Cine a citit pe Octav Dessila nu mai are nevoie de atmosfera noastră de laudă pentru această lucrare, noi ne facem doar datoria de a analiza în câteva rânduri cât ne permite spațiul, să-i evidențiem subiectul și forma frumoasă în care se oglindefe.

„INIMA”, roman de Ionel Teodoreanu, Edit. Cartea Românească”.

Este ultimul volum din triologia „Tudor Ceaur Alcaz”, care ne înfățișează o viață de poezie și tinerețe, așa cum numai autorul atât de iubit al tineretului, știe să încante prin stilul atât de fermecător, că’ți fură gândurile pe nesocotite, întocmai ca o muză frumoasă.

Și cu cât citești, cu atât te aprofundezi mai mult în lectura lui, fără să simți că ai trecut atâtea sute de pagini, cu regretul că s’a terminat prea curând.

Nu este o lucrare de adâncă psihologie, însă prin felul cum este redat, te simți captivat în lectura ei. Cititorii cari au urmărit încă dela primul volum, vor avea plăcerea să păzească în acest ultim, aceiași depășire artistică a stilului, ce împodobește inspirația scriitorului.

„NUMISMATICA”, Medievală și Modernă de Corneliu Secășeanu, „Cartea Românească”.

Autorul un foarte apreciat și cunoscut numismatic, expune în această lucrare, cum au luat ființă monetele în timpul Evului Mediu cât și în timpurile Moderne. Ca lucrarea să fie cât mai explicativă, autorul în afară de cunoștințe istorice și geografice, prin faza căror trece expunerea, se servește și de știința scrierilor vechi, adică paleografie.

În ordinea apariției monetelor sunt trecute toate legendele cu explicațiile lor și secolul în care au

Așa de exemplu autorul ne prezintă în secolul al XIII-lea apariția în Germania a monetelor cu scriere gotică, introduse de arhiepiscopul Engelbert II-lea. Cu vre-o două secole mai târziu au apărut altele cu caractere latine, bineînțeles în țările latine. În Rusia cât și în țările Balcanice au apărut monete cu litere chirilice și grecești, în secolul al XV-lea chiar și la români. De asemenea au mai fost monete și cu diferite semnări și figuri ca: turnuri de biserică și Sfânta Cruce, mai ales în Evul Mediu. Apoi leul vulturul, floarea de crin, blazonul regilor Franței și mai ales foarte des Sf. Fecioara cu Pruncul în brațe.

Este o lucrare ce merită toată apreciere nu numai din partea specialiștilor cunoscători în această știință, ci de toți cititorii dornici de lucrări serioase, căci autorul a depus muncă și știință.

J. A. VAILLANT, Biblioteca cunoștințe folositoare de C. Turcu „Cartea Românească”.





# „O R A P“

Oficiul român de aprovizionare și distribuire  
a produselor de pielări S. A.

Firma înregistrată în Reg. Com. Buc. No. 116/1939

**BUCUREȘTI**

Strada Dumbrava Roșie No. 12

Centrala Telefonică 5-73-37

Adresa telegrafică: ORAP — Cec. Postal: 4934

Înființat prin Decretul lege No. 655 publicat în M. O.

No. 62 din 1 Martie 1941

Organizațiune fabricilor de pielărie din țară pentru  
procurarea în comun a pieilor; a tuturor materiilor și  
distribuirea produselor de pielărie

**Centre de colectare în toată țara**

## MOBILIER PENTRU BIROURI

camere pentru copii, Bucătării, Strungărie SCAUNE  
PENTRU CINEMA execută prompt și solid

**Fabrica de Mobile MIGA**

Strada Fluierului 42. — Telefon: 2-68-76

**Scabiosin** Remediul suveran **Scabiei** (râie)  
contra

Vindecare sigură în 2 zile

Produs „CHEMIX” S. A. R.

De vânzare la farmacii și drogherii

# M O T T

De peste 100 de ani în serviciul viticulturii



Vinuri de Clasă | Șampanie de Basă  
Mott-Monopol | Mott-Nature

# MOTOREX

S. A. R.

Centrala Strada Doamnei 14 Tel. 4.16-25  
4.38-25

Sucursala B-dul Brătianu 22 Tel. 541-74

## PIESE ȘI ACCESORII DE AUTOMOBILE

# Urorenal

Disoluant de L'acide Urique, Arthritisme en toutes-ces  
formes, Rhumatisme-Goutte, Gravelle-Diathèse Urique,  
Arthériosclérose-Obésité, Coliques Néphrétiques et hépa-  
tiques. — Antis-ptie Urinaire.

DOSE: 3 à 6 cuillerées à café par jour  
Produse Chimico-Farmacaceutice „CHEMIX” S. A. R.  
De vânzare la farmacii și drogherii.

Pentru îngrijirea igienică SAPUNURILE, pastele de  
dinți, apele de Colonia și parfumurile

## „STELLA”

neîntrecute ca preț și calitate

Fabrica Șoseana Colentina 54. — Telefon 2-40-29

De vânzare la Drogherii, farmacii și magazinele de spe-  
cialitate din Capitală și din țară

Careți prețutindeni Surogatul de Cafea

## MARGHILOMAN

Singurul preparat delicios și aromat care înlocuiește  
perfect cafeaua veritabilă. Neîntrecut și pt. cafea cu lapte

Depozitul General

**MARGHILOMAN**

Bulev. Elisabeta No. 18

Intreprindere Românească

## „Industria Technică”

M. SCHIMPEL

Comuna Militari-București

B-dul Regele Alexandru No. 71 (Autobuz 33)

Turnătorie de fontă și bronz. - Fabrică specială de armături  
pentru apă, gaz și aburi.

Vizitați Noul Magazin

și cumpărați flori frumoase dela

## ION POPESCU

Bulevardul Tache Ionescu 24 (lângă statuie)

**S. N. R.**

**SOCIETATEA NAȚIONALĂ PENTRU REPREZENTANȚE  
S. A. R.**

**BUCUREȘTI III — PIATA BENITO MUSSOLINI, 7**

**TELEFON: 2.04-03**

**TELEGRAME: SONAREP BUCUREȘTI**

**CONT CEC 3787**

**CONT BANCAR: BANCA ROMÂNEASCA**

**O. C. R. NR. 472/1937**

**I M P O R T**

**R E P R E Z E N T A N T E**

**E X P O R T**

BCU Cluj / Central University Library

RADIO, cine cunoaște  
Își face din asta fală  
Și'l cumpără pentru Paște  
Dela NEACȘU din Regală

Apoi spune: „Nu-i deranj  
Să te urci doar un etaj  
Știi că e un lucru bun  
Și'l cumperi dela Român!”

**MARIN P. NEACȘU**

**Strada Regală Nr. 11**

**Etajul I.**

**Telefon 5.14.49**